

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Purum s.r.o.**, IČO 62414402
sídlem Národní 961/25, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem
sídlem Mánesova 881/27, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019 č. j. MZP/2019/550/1196,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný doplnil výrok I. rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „ČIŽP“) ze dne 1. 8. 2019 č. j. ČIŽP/45/2019/7675 o text: „*Účinnost tohoto rozhodnutí se stanovuje do doby nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude povoleno zneškodňování odpadních vod vyčištěných na zařízení ‚Čistírna odpadních vod Březhrad‘. Pokračování provozu oznámí společnost Purum s.r.o. do 10 dnů od zahájení provozu České inspekci životního prostředí.*“, a rozhodnutí ČIŽP potvrdil. Tímto rozhodnutím ČIŽP byl žalobkyni zastaven provoz zařízení Čistírny odpadních vod Březhrad (dále též „ČOV“) podle § 19b odst. 5 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru

znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZIP“).

2. Proti rozhodnutím správních orgánů brojí žalobkyně podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení zásady zákonnosti podle § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), jelikož nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Žalobkyni byl zastaven provoz ČOV, protože neprokázala způsob zneškodnění vyčištěných odpadních vod podle § 19b ZIP. Žalobkyně nesouhlasí s ČIŽP, že činností bezprostředně ohrožuje životní prostředí. Žalovaný potvrdil rozhodnutí ČIŽP na základě spekulativního výpočtu údajného množství vyčištěných odpadních vod, jejichž zneškodnění žalobkyně neprokázala. Tento výpočet vyčištěných odpadních vod se u ČIŽP i žalovaného liší. Podle ČIŽP je to 1 770 m³ vyčištěných odpadních vod, a podle žalovaného to je 1 220 m³ vyčištěných odpadních vod. Správní orgány mají povinnost postupovat v souladu se zákonem a objasnit skutkový stav. Pokud měly pochybnosti, jakým způsobem mělo dojít ke zneškodnění vyčištěných odpadních vod, měly vyzvat k objasnění žalobkyni, která poskytovala správním orgánům součinnost. Žalobkyně navrhovala ve věci důkazy, které správní orgány neprovedly, anebo k provedeným důkazům nepřihlédly. Žalobkyně podle § 8 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „*vodní zákon*“), k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních musí mít povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami. Toto povolení nebylo žalobkyni prodlouženo pro netěsnost kanalizace k odvádění vyčištěných odpadních vod do řeky Labe prokázané tlakovými zkouškami. V daném případě nebyly tlakové zkoušky vhodné, protože kanalizace v reálném provozu tlakována není. Nelze bez dalšího dovodit jakékoliv ohrožení životního prostředí, protože přibližně 90 % kanalizačních potrubí v České republice je netěsných. Ztráta povolení k vypouštění vyčištěných odpadních vod do vod povrchových je předpokladem pro záměr zastavit provoz ČOV. O tom svědčí i změna výroku rozhodnutí ČOV. V mezidobí totiž Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, zahájil řízení o zrušení integrovaného povolení provozu ČOV a dne 3. 1. 2020 rozhodl o jeho zrušení. Žalobkyně poukazuje na to, že vedle vypouštění vyčištěné odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních existují i další možnosti jak takovou vodu zneškodnit. Lze ji například použít k závlaze, aniž by k tomu musel mít provozovatel čistírny odpadních vod povolení. Odkazuje na směrnici Rady 98/15/ES o použití odpadní vody k závlaze. Takový způsob zneškodnění vyčištěných odpadních vod musí být odborně uznán za způsobitelný v dané lokalitě. Správní orgány se však takovou možností zneškodnění vyčištěné odpadní vody nezabývaly, ani nepřihlédly k tvrzením a důkazům žalobkyně, že bezprostředně neohrožuje životní prostředí.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení zásad proporcionality a nestrannosti podle § 7 správního řádu. Žalobkyně v průběhu řízení provedla uložená nápravná opatření. Kanalizaci vyvložkovala, připravila stavbu nové kanalizace a podala žádost o vydání stavebního povolení. Kanalizaci konkrétně vyčistila po celé trase, její stav zmonitorovala, opravila revizní šachty a odstranila nalezená poškození podle požadavků ČIŽP. Žalobkyni není zřejmé, jaké větší úsilí mohla k odstranění netěsnosti kanalizace vynaložit. Upozorňuje, že na ČOV je napojen průmyslový areál společnosti Euroice s.r.o. (dále též „*společnost Euroice*“). Nesouhlasí s žalovaným, že nevyčištěné odpadní vody z areálu společnosti Euroice měly být odváženy na městskou čistírnu odpadních vod. Žalovaný tím tvrdí, že nevyčištěné

odpadní vody mohou být jakoukoli třetí osobou bez povolení k nakládání s odpadními vodami převáženy z průmyslového areálu na jinou čistírnu odpadních vod než ČOV. Žalobkyně namítá, že nesmí tytéž již vyčištěné odpadní vody převážet na jinou čistírnu odpadních vod. Žalobkyně převoz odpadních vod vykonávala na základě zákonného oprávnění v souladu s vodním zákonem, tím bezprostředně neohrožovala životní prostředí. Pokud vyčištěné odpadní vody převezla z ČOV na svou druhou čistírnu odpadních vod, kterou provozovala, a kde vody dočistila a následně vypustila do vod povrchových v souladu s provozním řádem a platným povolením platným pro druhou čistírnu, nedopustila se protiprávního jednání. Těmito argumenty se správní orgány nezabývaly. Žalobkyně k tomuto odkazuje na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 5. 7. 2007 ve věci C-430/05, Ntíonik Anonymi Etaireia Emporias H/Y, Logismikou kai Paroxis Ypiresion Michanografisis, Ioannis Michail Pikoulas proti Epitropi Kefalaiaias, podle kterého: „Zejména správní nebo represivní opatření nesmějí překročit rámec toho, co je nezbytné k dosažení sledovaných cílů, a sankce nesmí být natolik nepřiměřená ve vztahu k závažnosti porušení předpisů, aby se stala překážkou svobodám zakotveným ve Smlouvě o ES.“

5. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá porušení zásady materiální pravdy a volného hodnocení důkazů, jelikož správní orgány se řídily pouze zásadou formální pravdy. V dané věci skutkové okolnosti i pochybnosti byly přičteny k tíži žalobkyně. Správní orgány nepřihlédly k žádným skutečnostem tvrzeným žalobkyní, ani k předkládaným důkazům, ani řádně nezjistily skutkový stav, např. ohledně podané žádosti o vydání stavebního povolení ke stavbě nové kanalizace.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že důvodem pro zastavení provozu ČOV bylo nedoložení způsobu zneškodnění 1 220 m³ vyčištěné odpadní vody. ČIŽP poskytla žalobkyni prostor k doložení, jak byly vyčištěné odpadní vody zneškodněny. I když žalovaný veškeré sporné podklady zohlednil ve prospěch žalobkyně, nebylo doloženo zneškodnění 1 220 m³ vyprodukovaných odpadních vod. Pokud žalobkyně po datu 12. 2. 2019 nemůže doložit zneškodnění odpadních vod, pak to představuje bezprostřední závažný nepříznivý dopad na životní prostředí. Nevyhovující stav kanalizace byl důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami, o něm žalovaný rozhodl dne 11. 2. 2019 pod č. j. MZP/2019/550/66-Hd. Toto rozhodnutí není předmětem žaloby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí změnou výroku doplnil možnost obnovení provozu ČOV, pokud žalobkyně získá oprávnění zneškodňovat vyčištěné odpadní vody. Žalovaný tím nesledoval trvalé a konečné zastavení provozu ČOV, jak tvrdí žalobkyně. Tvrzení žalobkyně, že odpadní vodu lze využít k závlaze, aniž by k tomu musel mít provozovatel čistírny odpadních vod jakékoliv povolení, není pravdivé. Přímé vypouštění odpadních vod do podzemních vod, jímž je typicky i závlaha odpadními vodami, je zakázáno a lze je povolit výjimečně podle § 38 odst. 9 vodního zákona. V ČOV jsou čistěny převážně odpadní vody průmyslové a tekuté odpady s obsahem nebezpečných a zvláště nebezpečných závadných látek. To nejsou vody, jejichž vypouštění do vod podzemních by bylo možno povolit. Řízení o povolení k nakládání s vodami, což je i řízení o povolení vypouštění odpadních vod do vod podzemních, je řízení návrhové. Žádost k zahájení takového řízení žalobkyně nepodala. Je však zřejmé, že vypouštění odpadních vod z ČOV do vod podzemních by povoleno nebylo pro nesplnění podmínek § 38 odst. 9 vodního zákona. Ze spisového materiálu jakož i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bylo přihlédnuto ke všem tvrzením žalobkyně, při posouzení bilance byly započteny ve prospěch žalobkyně veškeré předložené podklady.

7. Žalovaný ke *druhému žalobnímu bodu* uvedl, že stav kanalizace nebyl předmětem dotčeného řízení. Byť žalobkyně byla zřejmě smluvně vázána, že bude odpadní vody z areálu společnosti Euroice čistit, tento závazek nemůže být důvodem, aby správní orgány z hlediska ochrany vod tolerovaly nepovolená řešení způsobu zneškodňování odpadních vod. Nadto žalobkyně uvádí, že vypouštění odpadních vod z areálu společnosti Euroice na ČOV již bylo dne 26. 8. 2019 ukončeno. Pro zařízení, jehož provoz je povolen v režimu zákona o integrované prevenci, je závazný i popis zařízení. Je-li v popisu, že vyčištěné odpadní vody budou vypouštěny do Labe, pak jiný způsob zneškodňování odpadních vod není přípustný. Kromě toho žalobkyně nepřijímala po datu 12. 2. 2019 pouze vody z areálu společnosti Euroice, které byly na ČOV zaústěny, nýbrž i další odpadní vody a odpady s obsahem nebezpečných závadných látek. Odpadní vody z ČOV ale nebyly odvezeny na jinou čistírnu odpadních vod či jinak bezpečně zneškodněny, pro 1 220 m³ těchto vod žalobkyně nedoložila způsob jejich zneškodnění.
8. Žalovaný ke *třetímu žalobnímu bodu* uvedl, že žalobkyni byly přičteny pouze skutečnosti v řízení prokázané. K žádosti žalobkyně o vydání stavebního povolení ke stavbě nové kanalizace žalovaný nepřihlédl, neboť pro vedené řízení nebyl stav kanalizace určující, a podáním žádosti není otázka možnosti vypouštět odpadní vody řešena.
9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. K jednání konanému dne 28. 4. 2023 se žalobkyně předem omluvila, že se jej nezúčastní, a souhlasila s projednáním věci i bez své přítomnosti. Tato skutečnost nebránila tomu, aby soud věc projednal a rozhodl. Žalovaný při jednání setrval na své argumentaci, žádný důkaz nenavrhoval.
11. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
12. Rozhodnutím Krajského úřadu Královehradeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství (dále též „*krajský úřad*“) ze dne 13. 10. 2010 č. j. 11396/ZP/2010-20, ve znění rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 11. 2011 č. j. 15909/ZP/2011-9 (dále též „*integrované povolení*“) byl společnosti BAUXEN spol. s r.o., se sídlem Rovná 200, 503 32 Hradec Králové – Březhrad, IČ: 25995766, povolen provoz ČOV. Platnost povolení k vypouštění odpadních vod ze zařízení ČOV do vod povrchových byla v integrovaném povolení stanovena do 31. 12. 2015.
13. Dne 1. 8. 2015 přešla práva z integrovaného povolení na žalobkyni, tehdy provozovatelku ČOV.
14. Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018 č. j. 23898/ZP/2015-147 krajský úřad zamítl žádost provozovatelky ze dne 2. 9. 2015, rozšířenou podáním ze dne 31. 1. 2017, o změnu integrovaného povolení spočívající v prodloužení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod do vodního toku Labe. Toto rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019 č. j. MZP/2019/550/66-Hd, a nabylo právní moci dne 12. 2. 2019.
15. Podle záznamu o kontrolních úkonech ze dne 7. 5. 2019 č. j. ČIŽP/45/2019/4724 (dále též „*záznam o kontrolních úkonech ze dne 7. 5. 2019*“), provedla dne 7. 5. 2019 ČIŽP podle § 28 písm. f) a § 34 písm. a) ZIP kontrolu ČOV, jejím předmětem bylo plnění závazných podmínek provozu a povinností stanovených integrovaným povolením pro provoz ČOV.

Jako dodatek k záznamu o kontrolních úkonech ze dne 7. 5. 2019 byl sepsán záznam o kontrolních úkonech ze dne 10. 5. 2019, č. j. ČIŽP/45/2019/4983 (dále též „*záznam o kontrolních úkonech ze dne 10. 5. 2019*“).

16. Přípisem ze dne 14. 5. 2019 vyzvala ČIŽP provozovatelku, aby doložila požadované podklady.
17. Dne 22. 5. 2019 provozovatelka zaslala ČIŽP vyjádření nazvané „*Poskytnutí podkladů na základě vyžádání České inspekce životního prostředí Královohradeckého kraje dne 15.5.2019 č.j. ČIŽP/45/2019/5047, ZN/ČIŽP/45/2048/2019*“, a připojila přílohy.
18. Přípisem ze dne 31. 5. 2019 vyzvala ČIŽP provozovatelku k doložení požadovaných podkladů.
19. Dne 10. 6. 2019 provozovatelka zaslala ČIŽP vyjádření nazvané „*Poskytnutí podkladů na základě vyžádání České inspekce životního prostředí Královohradeckého kraje dne 4.6.2019 č.j. ČIŽP/45/2019/5665, ZN/ČIŽP/45/2048/2019*“, a připojila přílohy.
20. Dne 14. 6. 2019 byl sepsán protokol o kontrole ČOV č. j. ČIŽP 45/2019/5906 (dále též „*protokol o kontrole*“), na který provozovatelka reagovala vyjádřením ze dne 27. 6. 2019.
21. Dne 10. 7. 2019 ČIŽP oznámila provozovatelce zahájení řízení o zastavení provozu ČOV, ke kterému provozovatelka zaslala ČIŽP vyjádření ze dne 17. 7. 2019.
22. ČIŽP rozhodnutím (ze dne 1. 8. 2019 č. j. ČIŽP/45/2019/7675) rozhodla o zastavení provozu ČOV ode dne nabytí právní moci rozhodnutí podle § 19b odst. 5 zákona o integrované prevenci. Zastavení provozu odůvodnila tím, že provozovatelka není ode dne 12. 2. 2019 oprávněna vypouštět ze zařízení odpadní vody do vod povrchových. Vzhledem k tomu, že platné integrované povolení neobsahuje povolení pro jiný způsob nakládání s odpadními vodami, je další provoz zařízení vyloučen, a jeho další provozování je v rozporu s integrovaným povolením. Může dojít k bezprostřednímu nepříznivému závažnému dopadu na životní prostředí z titulu provozu zařízení bez povolení k vypouštění odpadních vod, jelikož provozovatelka v rámci provedené kontroly nedoložila, jakým způsobem naložila s 1700 m³ vyčištěnými odpadními vodami. ČIŽP proto shledává nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu nepříznivému závažnému dopadu na životní prostředí. Provozovatelka přijímala do zařízení i externě dodávané odpadní vody a odpady, včetně odpadních vod ze zařízení „Čistírna odpadních vod a odpadů“, které byly produkovány při zpracování několikanásobně navýšenému množství přijímaných odpadů oproti stavu před rokem 2017. Z nádrže č. 5 v době ode dne 14. 3. 2019 do dne 7. 5. 2019 nebylo doloženo 665 m³ vyčištěné odpadní vody, přičemž při kontrole na místě provedené 7. 5. 2019 provozovatelka předložila doklady na odvoz odpadních vod pouze pro množství 90 m³. Kontrolou nebylo zjištěno, zda 90 m³ bylo odvezeno z nádrže č. 5 či z nádrže č. 14. Z podnikové kanalizace vytékala dne 7. 5. 2019 do Labe voda mající svým složením charakter odpadní vody, přičemž ve stejnou dobu zadokumentoval odtok odpadní vody z oploceného areálu zařízení při svém šetření i Magistrát města Hradec Králové. Odpadní voda vytékající dne 7. 5. 2019 z podnikové kanalizace do Labe významně pěníla obdobným způsobem jako odpadní voda přitékající dne 7. 5. 2019 do nádrže č. 14. Voda vytékající dne 7. 5. 2019 z podnikové kanalizace do Labe vykazovala vzhledem na aktuální provoz ČOV významnou a vypovídající shodu hodnot některých ukazatelů znečištění s hodnotami na odtoku z nádrže č. 4 a na přítoku do nádrže č. 14 (zejména AOX, Al, Ni, Mo, Co a Cr). Provozovatelce je známo, že podniková kanalizace je ve stavebně nevyhovujícím stavu a musí jí být rovněž známo, že externě

přijímané odpadní vody a odpady běžně obsahují minimálně nebezpečné látky. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

23. Žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 20. 11. 2019 č. j. MZP/2019/550/1196) změnil rozhodnutí ČIŽP tak, že stanovil účinnost rozhodnutí do doby nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude povoleno zneškodňování odpadních vod vyčištěných na zařízení ČOV. Nejprve posoudil, zda je se všemi odpadními vodami vyčištěnými na ČOV po ukončení možnosti vypouštět tyto vody do Labe, nakládáno tak, aby prokazatelně nemohla být nijak ohrožována jakost povrchových nebo podzemních vod. Žalovaný tím napravil pochybení ČIŽP, která v rozhodnutí neuvedla úplnou informaci (výpočet), jak došla ke zjištění, že není doložen způsob zneškodnění pro 1 700 m³ odpadních vod. Žalovaný proto porovnal množství vod na výtoku z ČOV zaznamenaných měřicím zařízením Parshallova žlabu v době od 12. 2. 2019 do 5. 5. 2019, tj. 4 351 m³ (množství vod nezpochybnitelně vyčištěných, vyprodukovaných, ve sledovaném období) s množstvím vod obsažených v nádržích a vod předaných k dočištění či využití (množství vod, které sice nebyly zneškodněny v souladu s integrovaným povolením, ale způsob nakládání s nimi nepředstavuje bezprostřední nebezpečí závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí). Žalovaný vycházel z podkladů obsažených ve spise a nepoužil žádné hodnoty, které by vyplývaly z jiných správních řízení vedených jinými úřady. Ke dni ukončení možnosti vypouštět vyčištěné odpadní vody kanalizací do Labe, tj. ke dni 12. 2. 2019, nebylo zjišťováno, jaké jsou v nádržích č. 5, 12, 13, 14 a 18 vody. Žalovaný proto předpokládá stav pro provozovatelku nejprůběžnější, a to že nádrže byly prázdné, a tedy veškeré vody zjištěné v nádržích dne 7. 5. 2019 byly odpadní vody vyčištěné po dni 12. 2. 2019. Celkové množství vyčištěných odpadních vod, které byly ke dni kontroly akumulovány či odvezeny k dočištění či využití činí $886 + 778 + 1\,100 + 200 + 90 + 44 + 33 = 3\,131$ m³ odpadních vod. Rozdíl celkem vyčištěných vod a vod po vyčištění nějak zdokumentovaných je $4\,351 - 3\,131 = 1\,220$ m³ odpadních vod. Toto posouzení, provedené ve prospěch provozovatelky, znamená, že v období od 12. 2. 2019 do 7. 5. 2019 bylo 1 220 m³ odpadní vody zneškodněno neznámým, neuvedeným postupem. Žalovaný nepředjímá, jakým způsobem bylo s těmito vodami naloženo, ale z hlediska ochrany vod a životního prostředí jako celku je třeba uvážit, že jednou z možností bylo vypuštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez povolení. Vyčištěné odpadní vody byly v době kontroly vypouštěny přes šachtu č. 1 do nádrže č. 14. Tyto vody na výtoku do nádrže prokazatelně obsahovaly nebezpečné závadné látky a jednu zvlášť nebezpečnou závadnou látku. Neprokázání způsobu zneškodnění 1 220 m³ odpadních vod s obsahem nebezpečných závadných látek a jedné látky zvlášť nebezpečné představuje nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu závažnému nepříznivému dopadu na životní prostředí. Nebezpečí spočívá v tom, že odpadní vody jsou zneškodňovány bez povolení, aniž by bylo známo, jakým způsobem a v jakých místech, ke zneškodňování dochází. Není známo, zda odpadní vody jsou vypouštěny do vod povrchových či podzemních, případně do půdních vrstev, zda toto vypouštění není realizováno v nějaké oblasti se stanovenou zvláštní či speciální ochranou. Dále žalovaný napravuje pochybení ČIŽP v části odůvodňující zastavení provozu, kde v otázce nedoložení způsobu zneškodnění určitého množství odpadních vod ČIŽP došla k výsledku 1 700 m³, zatímco žalovaný vyhodnotil sporné části ve prospěch provozovatelky a dospěl k výsledku 1 220 m³ odpadních vod.

24. Městský soud v Praze posoudil věc následovně:

25. *K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že provoz ČOV byl zastaven na základě § 19b odst. 5 ZIP, podle nějž úřad nebo inspekce vydají rozhodnutí o omezení nebo zastavení provozu zařízení nebo jeho části, pokud porušení povinností stanovených tímto zákonem nebo integrovaným povolením představuje nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu závažnému nepříznivému dopadu na životní prostředí. Toto rozhodnutí lze vydat i bez předchozího uložení opatření k nápravě. Podle citovaného ustanovení tedy může být přistoupeno k omezení či zastavení provozu zařízení, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: 1) porušení povinností stanovených zákonem o integrované prevenci nebo integrovaným povolením ze strany provozovatele zařízení, 2) toto porušení představuje nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu závažnému nepříznivému dopadu na životní prostředí.*
26. *Již ČIŽP v rozhodnutí konstatovala, že „[s]oučástí integrovaného povolení bylo povolení k vypouštění odpadních vod ze zařízení do vod povrchových, tj. do vodního toku Labe. Toto povolení bylo stanoveno do 31. 12. 2015. Společnost Purum s.r.o. požádala v předstihu před datem 31. 12. 2015 krajský úřad o změnu integrovaného povolení pro zařízení „Čistírna odpadních vod Březhrad“ spočívající v prodloužení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod ze zařízení do vodního toku Labe. Krajský úřad Královéhradeckého kraje po provedeném řízení ve svém rozhodnutí č.j. 23898/ZP/2015-147 ze dne 22. 11. 2018, zastavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 2. 2019, a to rozhodnutím MŽP, odboru výkonu státní správy VI, ze dne 11. 2. 2019 č.j.: MZP/2019/550/66-Hd. Účastník řízení tedy od data 12. 2. 2019 není oprávněn vypouštět ze zařízení odpadní vody do vod povrchových. Vzhledem k tomu, že platné integrované povolení neobsahuje povolení pro jiný způsob nakládání s odpadními vodami. Provoz zařízení je tak vyloučen a jeho provozování je provozem v rozporu s integrovaným povolením.“ Tento závěr žalobkyně v podané žalobě nijak nespornuje, naopak výslovně uvádí, že povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních jí skutečně nebylo v rámci jiného řízení prodlouženo. Žalobkyně však v podané žalobě brojí proti závěrům odůvodňujícím druhý předpoklad zastavení provozu zařízení, a sice nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu závažnému nepříznivému dopadu na životní prostředí.*
27. *Žalovaný odůvodnil nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí tím, že nebyl prokázán způsob zneškodnění 1 220 m³ odpadních vod s obsahem nebezpečných závadných látek a jedné látky zvlášť nebezpečné. Žalovaný tímto svým závěrem vyjádřeným na straně 11 napadeného rozhodnutí korigoval závěry ČIŽP, která v rozhodnutí odůvodnila zastavení provozu kromě nedoložení způsobu zneškodnění určitého množství odpadních vod i jinými skutečnostmi, jak upozornila i žalobkyně v podané žalobě. Žalovaný tyto skutečnosti na stranách 13-14 napadeného rozhodnutí odmítl a vyjádřil se jednotlivě k důvodům pro zastavení provozu ČOV podle rozhodnutí ČIŽP, přičemž ani jeden z těchto důvodů (mimo neprokázání způsobu zneškodnění určitého množství odpadních vod) neshledal relevantním. Soud připomíná, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu a napadené rozhodnutí posuzovat jako celek, případné vady odůvodnění rozhodnutí ČIŽP tak mohl zhojit žalovaný. V tomto ohledu byl postup žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí napravil pochybení ČIŽP ohledně vymezení důvodů zastavení provozu ČOV, zcela v souladu se zákonem.*
28. *Jak bylo uvedeno výše, žalovaný spatřoval nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí v neprokázání způsobu zneškodnění 1 220 m³ odpadních vod s obsahem nebezpečných závadných látek a jedné látky zvlášť nebezpečné. Lze přisvědčit žalobkyni, že výpočet neprokázaného množství zneškodnění odpadních vod*

se u žalovaného a ČIŽP lišil. Této skutečnosti si byl vědom žalovaný, který považoval výpočet ČIŽP (1 700 m³ odpadních vod), resp. postup směřující k tomuto výpočtu, za nesprávný. Výslovně přitom na straně 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že jeho postup směřuje k napravení pochybení ČIŽP, která v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neuvedla úplnou informaci (výpočet) o tom, jak došla ke zjištění, že není doložen způsob zneškodnění pro 1 700 m³ odpadních vod. Žalovaný postup, jímž došel k výslednému výpočtu množství odpadních vod, jejichž způsob zneškodnění nebyl prokázán, detailně popsal na stranách 10-11 napadeného rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje. Žalovaný porovnal množství vod na výtok z ČOV zaznamenaných měřicím zařízením Parshallova žlabu v době od 12. 2. 2019 do 5. 5. 2019, tj. 4 351 m³ (množství vod nezpochybnitelně vyčištěných, vyprodukovaných, ve sledovaném období) s množstvím vod obsažených v nádržích a vod předaných k dočištění či využití (množství vod, které sice nebyly zneškodněny v souladu s integrovaným povolením, ale způsob nakládání s nimi nepředstavuje bezprostřední nebezpečí závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí). Žalovaný na straně 10 a 11 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[k]e dni ukončení možnosti vypouštět vyčištěné odpadní vody kanalizací do Labe, tj. ke dni 12. 2. 2019, nebylo zjišťováno, zda jsou v nádržích č. 5, 12, 13, 14 a 18 nějaké vody, proto ministerstvo při své úvaze předpokládá stav pro provozovatele nejprůzračnější, že veškeré tyto nádrže byly prázdné, a tedy veškeré vody zjištěné v nádržích dne 7. 5. 2019 byly odpadní vody vyčištěné po dni 12. 2. 2019.

- nádrž č. 5 byla při kontrole zaplněna 145 cm od horního okraje, rozměry nádrže jsou 36 x 12 x 3,5 m, potom v nádrži č. 5 bylo prokazatelně **886 m³** odpadních vod,
- nádrž č. 14 byla při kontrole zaplněna 170 cm od horního okraje, rozměry nádrže jsou 36 x 12 x 3,5 m, potom v nádrži č. 14 bylo prokazatelně **778 m³** odpadních vod,
- nádrž č. 18 nebyla při kontrole měřena, proto ministerstvo uvažuje stav pro provozovatele nejvýhodnější a, ačkoli je z fotodokumentace zřejmé, že nádrž nebyla zcela zaplněna, ministerstvo započítává celý funkční objem této nádrže, což je podle integrovaného povolení i podle provozního řádu **1 100 m³** odpadních vod,
- nádrže č. 12 a 13 jsou v integrovaném povolení i v provozním řádu popsány spolu s nádržemi č. 10 a 11 v části chemického čištění, přitom je uvedeno, že každá tato nádrž má funkční objem 100 m³. Provozovatel uvedl, že vody byly v nádržích č. 12 – 13, inspekce ani v tomto případě výšku hladiny při kontrole nezměřila. Ministerstvo opět postupuje pro provozovatele nejvýhodnějším způsobem a započítává celý funkční objem těchto dvou nádrží bez ohledu na to, že ve skutečnosti podle fotodokumentace hladina byla hluboko pod okrajem nádrží. Na tyto dvě nádrže se započítává objem **200 m³**,
- vody odvezené na ČOV Pardubice – ačkoli jsou průvodky o dodávce odpadní vody do ČOV Pardubice bez uvedení roku dodávky, ministerstvo tyto doklady použilo ve prospěch provozovatele a započítalo takto odvezené vody v celkovém objemu **90 m³**,
- vody předané společnosti Euroice s.r.o. ministerstvo započítalo, a to v celkové výši **44 m³** odpadních vod,
- vody předané společnosti NASA Nemovitosti s.r.o. ministerstvo započítalo, a to v celkové výši **33 m³** odpadních vod.
- vody předané jinému zařízení téhož provozovatele ministerstvo nezapočetlo, neboť tvrzení o předání těchto vod bylo popřeno v protokolu České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Liberec, ze dne 20. 6. 2019 o kontrole zařízení „Úprava odpadu – Hamr na J., Stará Lužice“. Zástupci provozovatele v tomto protokolu v části týkající se záměsových vod uvedli, že pro technologické účely je používána voda vzniklá v areálu a případně voda z vrtu

M2, voda z jiných zdrojů používána v kontrolovaném období (od roku 2017 včetně do 20. 6. 2019) nebyla.

Celkové množství vyčištěných odpadních vod, které byly ke dni kontroly akumulovány či odvezeny k dočištění či využití činí $886 + 778 + 1\,100 + 200 + 90 + 44 + 33 = 3\,131\text{ m}^3$ odpadních vod. Rozdíl celkem vyčištěných vod a vod po vyčištění nějak zdokumentovaných je $4\,351 - 3\,131 = 1\,220\text{ m}^3$ odpadních vod. I s tím, že posouzení bylo provedeno maximálně ve prospěch provozovatele, bylo zjištěno, že v období od 12. 2. 2019 do 7. 5. 2019 bylo $1\,220\text{ m}^3$ odpadní vody zneškodněno neznámým, neuvedeným postupem.“ (tučně a podtrženě zvýraznil žalovaný, pozn. soudu).

29. Uvedený postup žalovaného shledal soud v souladu se zákonnou úpravou mající oporu ve správním spisu. Žalovaný při výpočtu vyšel ze záznamů o kontrolních úkonech ze dne 7. 5. 2019 a 10. 5. 2019, z protokolu o kontrole a dalších podkladů získaných během kontroly, jež jsou součástí správního spisu. Žalovaný obsah podkladů, z nichž při svém rozhodování vycházel, podrobně popsal na stranách 2-8 napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje.
30. Soud ze správního spisu ověřil, že podle záznamu o kontrolních úkonech ze dne 7. 5. 2019 doložila žalobkyně při kontrole záznamy o měření odtoku na měrném profilu Parshallova žlabu za období leden 2018 až 5. 5. 2019 (záznamy jsou též součástí správního spisu), podle nich celkové množství vyčištěných odpadních vod za období od 12. 2. 2019 do 5. 5. 2019 činilo $4\,351\text{ m}^3$. Od tohoto údaje žalovaný odečetl množství vod obsažených v nádržích a vod předaných k dočištění či využití (množství vod, které sice nebyly zneškodněny v souladu s integrovaným povolením, ale způsob nakládání s nimi nepředstavuje bezprostřední nebezpečí závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí). Taktéž údaje o množství vod obsažených v nádržích a vod předaných k dočištění či využití mají svou oporu ve správním spisu. Soud ověřil, že údaje ohledně množství vod v jednotlivých nádržích a vod předaných, z nichž žalovaný při svém výpočtu vyšel, vyplývají ze záznamu o kontrolních úkonech ze dne 7. 5. 2019 a 10. 5. 2019, protokolu o kontrole, protokolu o zkouškách těsnosti nádrží, integrovaného povolení, provozního řádu ČOV, průvodek dodávky odpadní vody do ČOV (Vodovody a kanalizace Pardubice), dodacích listů společnosti Euroice, dodacích listů společnosti NASA Nemovitosti s.r.o., protokolu o kontrole a přezkumu ze dne 20. 6. 2017 č. j. ČIŽP/51/2019/2852. Všechny tyto dokumenty jsou součástí předloženého spisového materiálu. Není proto důvodná obecná námitka žalobkyně, že by výpočet neprokázaného množství zneškodnění odpadních vod byl výpočtem spekulativním. Žalobkyně toliko obecně namítá spekulativnost provedeného výpočtu, aniž by na podporu takového tvrzení uvedla konkrétní skutečnosti. Žalobkyně nespornuje jednotlivé hodnoty, z nichž žalovaný při výpočtu vycházel. Soud tak shledal uvedenou dílčí námitku nedůvodnou, neboť výpočet učiněný žalovaným má svou oporu ve správním spisu, údaje užitě při výpočtu vyplývají z jednotlivých shora zmiňovaných podkladů spisového materiálu.
31. Podle soudu správní orgány poskytly žalobkyni jako provozovatelce ČOV dostatek prostoru, aby doložila zneškodnění vyčištěných odpadních vod. Podklady, které žalobkyně doložila, neprokázaly způsob zneškodnění $1\,220\text{ m}^3$ odpadních vod s obsahem nebezpečných závadných látek a jedné látky zvláště nebezpečné, jak podrobně vyložil žalovaný na stranách 10-11 napadeného rozhodnutí. I když žalovaný započítal veškeré sporné podklady ve prospěch žalobkyně (např. průvodka o dodávce odpadní vody do ČOV

Pardubice bez uvedení roku dodávky), nebylo doloženo zneškodnění zbylých 1 220 m³ vyprodukovaných odpadních vod.

32. Žalobkyně dále namítá, že poskytovala správním orgánům po celou dobu řízení nezbytnou součinnost a navrhovala k provedení příslušné důkazy, k nimž však podle ní správní orgány nepřihlédly. Žalobkyně důkazy, které by měly zneškodnění odpadních vod prokazovat, ale nespecifikovala, ani neuvedla, k jakým konkrétním podkladům správní orgány nepřihlédly. Stejně tak žalobkyně toliko obecně namítala, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Soud k této skupině obecných námitek uvádí, že takto zvolená obecná argumentace, kdy žalobkyně na podporu svých tvrzení neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, předurčuje i rozsah vypořádání soudem. Není přitom úlohou soudu tyto skutečnosti na podporu obecných námitek žalobkyně dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech, neboť pak by se soud stal obhájcem té které strany a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.) Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal skutkový stav na základě jednotlivých podkladů, včetně podkladů doložených žalobkyní, jež jsou součástí správního spisu. Soud považuje skutkový stav za řádně zjištěný, který má oporu ve spisovém materiálu.
33. Soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu tak, jak jej vymezila žalobkyně v podané žalobě, je rozhodnutí ČIŽP (ze dne 1. 8. 2019 č. j. ČIŽP/45/2019/7675) a na něj navazující napadené rozhodnutí (ze dne 20. 11. 2019 č. j. MZP/2019/550/1196), kterými byl zastaven provoz ČOV podle § 19b odst. 5 ZIP, nikoli rozhodnutí krajského úřadu dne ze dne 22. 11. 2018 č. j. 23898/ZP/2015-147, o zamítnutí žádosti žalobkyně o změnu integrovaného povolení spočívající v prodloužení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod do vodního toku Labe (potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2019 č. j. MZP/2019/550/66-Hd). Námitky směřující do řízení o prodloužení platnosti povolení se tak mívají s předmětem nynějšího soudního přezkumu, jímž je řízení o zastavení provozu ČOV. Námitky ohledně netěsnosti kanalizace nejsou v projednávané věci relevantní, nevyhovující stav kanalizace nebyl důvodem zastavení provozu ČOV, nýbrž důvodem pro zamítnutí žádosti o změnu integrovaného povolení, spočívající v prodloužení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod do vodního toku Labe, jak uvádí v podané žalobě sama žalobkyně. Zastavení provozu ČOV žalovaný odůvodnil nebezpečím bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí, které spočívající v neprokázání způsobu zneškodnění 1 220 m³ odpadních vod s obsahem nebezpečných závadných látek a jedné látky zvláště nebezpečné, nikoliv netěsností kanalizace. Námitky žalobkyně týkající se netěsnosti kanalizace tak jsou vzhledem k předmětu soudního přezkumu nedůvodné.
34. Tvrzení žalobkyně, že ztráta povolení k vypouštění vyčištěných odpadních vod do vod povrchových je předpokladem, který si správní orgány svévolně vytvořily s konečným záměrem zastavit provoz ČOV, je tvrzením ryze spekulativním. O zamítnutí žádosti žalobkyně o změnu integrovaného povolení spočívající v prodloužení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod do vodního toku Labe rozhodla ČIŽP rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018 č. j. 23898/ZP/2015-147, které následně potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019 č. j. MZP/2019/550/66-Hd. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 2. 2019. Jak bylo uvedeno již výše, soud se v daném řízení nemůže zabývat důvody neprodloužení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod povrchových, neboť jdou nad rámec mantinelů předmětného soudního přezkumu, jež žalobkyně podanou žalobou vymezila soudu. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o změnu integrovaného povolení

spočívající v prodloužení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod povrchových se mohla žalobkyně bránit samostatnou žalobou.

35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil výrok I. rozhodnutí ČIŽP tak, že doplnil text: „*Účinnost tohoto rozhodnutí se stanovuje do doby nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude povoleno zneškodňování odpadních vod vyčištěných na zařízení „Čistírna odpadních vod Březhrad“. Pokračování provozu oznámí společnost Purum s.r.o. do 10 dnů od zahájení provozu České inspekci životního prostředí.*“ Žalovaný citovanou změnu výroku I. odůvodnil v odst. prvním na str. 12 napadeného rozhodnutí následovně: „*Účinnost rozhodnutí o zastavení provozu, tj. doba, do kdy provozovatel nesmí zařízení provozovat, ministerstvo stanovilo do doby, než bude odstraněna zásadní překážka pro možnost provozu, a tou je absence povolení jakéhokoli způsobu zneškodňování vyčištěných odpadních vod. Až bude možnost zneškodňování odpadních vod znovu povolena, odpadne tím důvod pro zjištěné nelegální protizákonné zneškodňování odpadních vod, a existuje proto logický předpoklad, že se provozovatel již k takovým praktikám nebude uchýlovat. Ministerstvo doplnilo i povinnost provozovatele oznámit inspekci pokračování provozu zařízení, a to do 10 dnů od zahájení pokračování provozu, aby inspekce mohla způsob zneškodňování odpadních vod na tomto zařízení průběžně kontrolovat. Tato změna je ve prospěch provozovatele, neboť dává možnost obnovení provozu.*“ Žalovaný tedy změnou rozhodnutí ČIŽP doplnil možnost obnovení ČOV, pokud žalobkyně získá oprávnění vyčištěné odpadní vody zneškodňovat. Z takového rozhodnutí nelze usuzovat o snaze žalovaného o trvalé a konečné zastavení provozu ČOV, jak tvrdí žalobkyně.
36. Námitky žalobkyně o koordinované snaze správních orgánů o likvidaci provozu ČOV jsou taktéž spekulativního charakteru. Žádné skutečnosti tvrzené žalobkyní, tuto snahu správních orgánů neprokazují. Ani námitka, že krajský úřad zahájil řízení o zrušení integrovaného povolení provozu ČOV a dne 3. 1. 2020 rozhodl o jeho zrušení, takovým dokladem není.
37. Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že „*vedle vypouštění vyčištěné odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních existují i další možnosti jak takovou vodu zneškodnit – lze ji například použít k závlaze, aniž by k tomu musel mít provozovatel čistírny odpadních vod jakékoliv povolení.*“ K tomuto obecnému hypotetickému tvrzení žalobkyně o existenci určitého způsobu zneškodnění odpadní vod, kdy žalobkyně ani netvrdí, že by odpadní vody tímto způsobem sama zneškodnila, soud uvádí, že podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona je k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních potřeba povolení k nakládání s vodami. Nadto § 38 odst. 9 vodního zákona zakazuje přímé vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Takovým přímým vypouštěním je typicky i namítaná závlaha. Dotčené ustanovení umožňuje povolení vypouštění odpadních vod přes půdní vrstvy do vod podzemních jen za určitých striktních podmínek. Argumentace žalobkyně vedená tímto směrem je proto lichá. Vypouštění odpadních vod do vod podzemních vyžaduje povolení. Správní orgány konstatovaly, že integrované povolení neobsahuje povolení pro jiný způsob zneškodňování odpadních vod, než jejich vypouštění do vod povrchových, tedy že nepřipouští vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Zároveň správní orgány uvedly, že ode dne 12. 2. 2019 není žalobkyně jako provozovatel ČOV oprávněna vypouštět ze zařízení odpadní vody do vod povrchových, provozování ČOV je pak provozem v rozporu s integrovaným povolením. Nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí jako podmínku pro zastavení provozu zařízení žalovaný shledal v neprokázání způsobu zneškodnění 1 220 m³ odpadních vod s obsahem nebezpečných závadných látek a jedné látky zvlášť nebezpečné.

38. Žalovaný odůvodnil nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí ve druhém odstavci na str. 11 napadeného rozhodnutí: „*Nebezpečí spočívá v tom, že odpadní vody jsou zneškodňovány bez povolení, aniž by stát tušil, jakým způsobem a v jakých místech, není známo, zda jsou vypouštěny do vod povrchových či podzemních, případně do půdních vrstev, zda toto vypouštění není realizováno v nějaké oblasti se stanovenou zvláštní či speciální ochranou. Stát tak nemůže stanovit žádné podmínky pro realizované zneškodňování těchto vod a nemůže, protože nezná místo, případně místa, tohoto zneškodňování, provést ani jakoukoli kontrolu. Takový stav je pro životní prostředí, ale i pro zdraví osob a zvířat, velmi nebezpečný. Zvláště s přihlédnutím k tomu, že tyto odpadní vody prokazatelně obsahují měřitelná množství nebezpečných závadných látek a jednu látku zvlášť nebezpečnou. Rovněž se jedná o velké množství takto neznámým způsobem zneškodněných vod. Tím, že k nedovolenému zneškodňování odpadních vod již dochází, je zjištěné nebezpečí nutno označit za bezprostřední. Současně je zřejmé, že se nejednalo o jednorázovou záležitost, ale že toto nebezpečí nadále trvá, když provozovatel svůj postup hájí. Nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí je tak hrozbou i do budoucna.*“ Takové odůvodnění nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí považuje soud za zcela dostatečné. Žalobkyně přitom v žalobě pouze obecně namítá, že správní orgány nepřihlédly k žádným tvrzením a důkazům předloženým žalobkyní, že bezprostředně neohrožuje životní prostředí, aniž by takové důkazy konkrétně specifikovala. Naopak z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vyšel při svém rozhodování též z podkladů doložených žalobkyní a při výpočtu neprokázaného množství zneškodnění vyčištěných odpadních vod započel ve prospěch žalobkyně i jí doložené podklady, které byly sporné, jak bylo uvedeno výše.
39. Soud neshledal postup správních orgánů v rozporu se zásadou zákonnosti podle § 2 správního řádu, ani se zásadou materiální pravdy a právního slyšení, jak namítá žalobkyně. První žalobní bod není důvodný.
40. Ke druhému žalobnímu bodu soud připomíná, že argumentace žalobkyně ohledně stavu kanalizace se míjí s předmětem soudního přezkumu. Nevyhovující stav kanalizace nebyl důvodem pro zastavení provozu ČOV, o něm nebylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ani rozhodnutím ČIŽP. Zastavení provozu ČOV žalovaný odůvodnil nebezpečím bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí, jelikož nebyl prokázán způsob zneškodnění (viz body 23. či 37. tohoto rozsudku), nikoliv netěsnost kanalizace. Námitky žalobkyně ohledně opravy kanalizace jsou irelevantní, stejně tak námitky, že žalobkyně vykonala veškerá uložená nápravná opatření. Důvodné nejsou ani námitky, že i poté, co žalobkyně ztratila povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, zabráňovala svou činností zásadním škodám na životním prostředí, ke kterým by došlo, pokud nebyly čištěny odpadní vody z areálu společnosti Euroice. K tomuto tvrzení se vyjádřil žalovaný ve třetím odstavci na str. 16 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „*pokud by byl provoz ČOV Březhrad zastaven, což mělo od 12. 2. 2019 nastat, pak by se odpadní vody z areálu Euroice s.r.o. musely odvážet ke zneškodnění na městskou ČOV. Když však byla ČOV Březhrad nadále v provozu, odpadní vody z areálu Euroice s.r.o. byly rovněž odváženy, ale až poté, kdy byly vyčištěny spolu s dovezenými odpadními vodami a odpady, na jejichž vyčištění není stávající čistírna uzpůsobena, a značná část těchto odpadních vod s obsahem zvlášť nebezpečných závadných látek byla vypouštěna bez jakékoli regulace a kontroly na neznámém místě, se všemi výše uvedenými riziky. Z těchto dvou variant je přijatelná jednoznačně pouze varianta první, tj. zastavení provozu tohoto zařízení. Pochopitelně se takto posuzuje pouze období do ukončení nátoků odpadních vod z areálu Euroice s.r.o. (26. 8. 2019), po tomto datu nemá*

námítka proporcionality už vůbec žádnou váhu, další provoz ČOV Březhrad nemá za situace, kdy je ČOV bez odtoku, pro ochranu životního prostředí žádný pozitivní přínos“. S citovanou argumentací se soud ztotožňuje. Tvrzené přebírání a čištění vod z areálu společnosti Euroice nemůže být důvodem pro pokračování provozu ČOV, popř. zvrátit rozhodnutí o zastavení provozu ČOV, jehož důvodem byla skutečnost, že provoz ČOV byl v rozporu s integrovaným povolením, když žalobkyně nebyla ode dne 12. 2. 2019 oprávněna vypouštět z ČOV odpadní vody do vod povrchových. Tedy jediným způsobem nakládání s odpadními vodami povoleným podle integrovaného povolením, přičemž bylo dáno nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí (viz body 23. či 37. tohoto rozsudku). Nadto byl nátok ze společnosti Euroice do ČOV ukončen k datu 26. 8. 2019, jak uvedla žalobkyně v podaném odvolání.

41. *Žalobkyně se mýlí, když tvrdí, že podle žalovaného mohou být nevyčištěné odpadní vody jakoukoli třetí osobou bez jakéhokoli povolení k nakládání s odpadními vodami převáženy z průmyslového areálu cisternami na jinou čistírnu odpadních vod než ČOV. Nic takového žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl. Pouze konstatoval, že ke dni 12. 2. 2019 měl být zastaven provoz ČOV a odpadní vody z areálu společnosti Euroice měly být odváženy ke zneškodnění na městskou čistírnu odpadních vod. Nelze přisvědčit způsobu interpretace žalobkyně, že žalovaný tak deklaroval možnost jakéhokoli nekontrolovatelného a nepovoleného nakládání s odpadními vodami z areálu ČOV. Žalovaný ve druhém odstavci na str. 17 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[k] odpadním vodám z areálu Euroice s.r.o. se ministerstvo vyjadřovalo v předchozím bodu; tyto vody musely být po vyčištění odváženy, když kapacita nádrží v areálu ČOV Březhrad je nějak omezená. Tyto vody byly v procesu čištění smíchány se zcela nevhodnými (pro daný typ čištění) odpady a odpadními vodami obsahujícími nebezpečné závadné látky a následně bylo značné množství těchto vod zneškodněno na neznámém místě neznámým způsobem, což je pochopitelně spojeno s velkými riziky pro životní prostředí. Bezpečné proto bylo odvážet tyto vody před jejich vyčištěním na městskou čistírnu odpadních vod. Představa odvolatele, že by odpadní vody z areálu Euroice s.r.o. vytékaly do zástavby obce, je neodůvodněná. Není důvod předpokládat, že by společnost Euroice s.r.o. odmítala odvoz odpadních vod na městskou ČOV, případně napojení areálu na jinou kanalizaci. Pokud by však skutečně k zákonnému způsobu odvádění odpadních vod nepřikročila, pak by musela být produkce odpadních vod v areálu Euroice s.r.o. ukončena.“*
42. *Ani argumentace žalobkyně, že se nedopustila protiprávního jednání, když vyčištěné odpadní vody převezla z ČOV na jinou jí provozovanou čistírnu odpadních vod, kde jsou dále tyto vody dočištěny a následně vypuštěny do vod povrchových v souladu s provozním řádem a povolením platným pro tuto druhou čistírnu, není důvodná. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobkyně uznána vinou, že by se dopustila uvedeného protiprávního jednání. V řízení, které je předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnuto o zastavení provozu ČOV. Ničím nepodložená argumentace žalobkyně, že vyčištěné odpadní vody převezla z ČOV na jinou jí provozovanou čistírnu odpadních vod, neprokazuje neexistenci nebezpečí bezprostředního závažného nepříznivého dopadu na životní prostředí. Žalobkyně ani neuvedla, do jaké konkrétní čistírny byly odpadní vody odvezeny. Naopak lze se ztotožnit se žalovaným, který na str. 16 napadeného rozhodnutí konstatoval, že, „[j]ako naprosto zarážející ministerstvo posuzuje přiznání provozovatele v podaném odvolání, že odpadní vody vozí k vypuštění do vod povrchových na jiném provozu odvolatele, přitom provozovatel neuvedl, že by to bylo zařízení, které by tyto odpadní vody mohlo využít či legálně zneškodnit. Takové jednání, kdy vody s obsahem nebezpečných závadných látek jsou vypouštěny v neznámém profilu blíže nespecifikovaných povrchových vod, a to bez jakéhokoli posouzení vlivu*

těchto odpadních vod na recipient, bez možnosti státu takové vypouštění jakkoli regulovat a kontrolovat, představuje nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu závažnému nepříznivému dopadu na životní prostředí.“

43. Odkaz žalobkyně na judikaturu Evropského soudního dvora není k věci přílehlavý. O zastavení provozu ČOV nelze hovořit jako o sankci, jak to činí žalobkyně. Zastavení provozu ČOV podle § 19b ZIP není sankcí, nýbrž administrativním opatřením. Jeho smyslem je zajistit, aby provozem zařízení v rozporu se zákonem či integrovaným povolením nedošlo k bezprostřednímu závažnému nepříznivému dopadu na životní prostředí. Námitka porušení zásady proporcionality a nestrannosti je v posuzovaných souvislostech zcela irrelevantní. Druhý žalobní bod není důvodným.
44. Soud neshledal důvodným *ani třetí žalobní bod*. Žalobkyně se v něm omezila pouze na obecné tvrzení o porušení zásady materiální pravdy, aniž by uvedla konkrétní skutečnosti na podporu své argumentace. Žalobkyně toliko obecně namítala, že skutkové okolnosti jí byly vždy přičteny k tíži, že správní orgány nepřihlédly k žádným tvrzeným skutečnostem a důkazům, které navrhovala, a že řádně nezjistily skutkový stav. Na podporu svých obecných tvrzení však neuvedla žádné konkrétní námitky ve vazbě na konkrétní skutkové okolnosti. Žalobkyně v podané žalobě nikterak nespecifikovala, jaké konkrétní skutkové okolnosti jí byly přičteny k tíži, ke kterým konkrétním skutečnostem a důkazům správní orgány nepřihlédly, ani v čem spočívalo chybné zjištění skutkového stavu. Soud připomíná, že v žalobě musí být odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jí tvrzené námitky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 6 odst. 1 s. ř. s.).
45. Již v rámci předchozích žalobních bodů dospěl soud k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci. Z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný vycházel i z dokladů doložených žalobkyní, přičemž sporné podklady započítal jí ve prospěch. Nebylo přitom pochybením správních orgánů, když nepřihlédly k žádosti žalobkyně o vydání stavebního povolení ke stavbě nové kanalizace, neboť pro řízení o zastavení provozu ČOV nebyl stav kanalizace jakkoli určující. Ani třetí žalobní bod tak není důvodný.
46. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu